

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDREAS ESCHBACH

AURUL DIAVOLULUI

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

Prolog

– Văd că veți face o călătorie importantă, spuse femeia îmbrăcată cu straie țigănești. Se aplecă peste palma lui Hendrik și adăugă: Vă va aduce bogăție, pentru că vă place schimbarea. Sunteți nemulțumit când întâmpinați obstacole. Aveți un mare potențial, însă până acum nu l-ați folosit în avantajul propriu. Vă întrebați uneori dacă ați luat în viață deciziile corecte.

Prezicătoarea rosti toate acestea cu plictisul unui vânzător de lozuri, care își făcea treaba într-un cort jerpelit, unde totul era comun și kitsch: globul din cristal (probabil din sticlă) de pe masa acoperită cu o pânză neagră, cerceii aurii enormi, machiajul strident, părul blond platinat.

Dar la ce se așteptase? Într-un bâlci? Nu aveai cum să nu fii dezamăgit de astfel de atracții. Zece euro pentru diavol, pentru nimic. Dus cu preșul de promisiunea de a trăi o experiență deosebită.

– Deseori v-ați simțit neînțeleș de părinții dumneavoastră, continuă ea.

Hendrik se gândi să se ridice și să plece. Oare în lumea aceasta exista un singur om care să nu se fi simțit neînțeleș de părinții săi?

Bun. O să treacă peste aceste momente. Oricum nu va mai dura mult, după cum îi știa pe acești șarlatani de bâlci. Femeia se opri ca și cum nu își găsea cuvintele. Hendrik se încruntă. Așadar nu era vorba de o simplă escrocherie, ci de una lamentabilă! De neimaginat! Și cum se mai uita femeia asta în palma lui, de parcă chiar ar putea citi în ea... și cum i-o mai strângea, privind ca într-o fântână adâncă, în timp ce își storcea probabil creierii în căutarea unor cuvinte cu care să îl îmbrobodească!

– Dumneavoastră aveți un frate, zise ea în cele din urmă.

Ceva din vocea ei îl făcu pe Hendrik să își rețină involuntar respirația.

– Dumneavoastră aveți un frate, repetă ea, dar nu l-ați cunoscut încă.

Hendrik dădu surprins din cap. Cum putea să știe asta? Tocmai despre fratele lui, de a cărui existență nu știa nimeni?

Ghicitorea continua să îi privească în palmă, pe care o ținea strâns, cu degetele ei umede de transpirație. Părul blond îi atârna pe față și partea superioară a corpului i se înclina ușor înainte și înapoi, ca iarba în adierea vântului. Dacă simula o transă, o făcea bine.

– Există un secret care vă desparte de fratele dumneavoastră. Vocea femeii devenise mai gravă, ca și cum ar fi aparținut unui alt om, care lupta să iasă la suprafață. Un al doilea secret vă va reuni. Acesta vă va lega până când întrebarea își va găsi răspunsul.

Hendrik își drese glasul.

– Ce întrebare?

Ea păru că nu îl aude:

– Unul dintre dumneavoastră, murmură ea, va plăti cu viața pentru întrebare. Celălalt cu moartea.

Femeia îi dădu drumul mâinii. Respira cu greutate. Apoi își ridică părul de pe față și se uită la el cu o privire încețoșată, cu chipul marcat de epuizare. Încercă să zâmbească, dar făcu de fapt o grimasă.

– Asta a fost tot.

Când ieși din semiîntunericul cortului, clipi des. Nu putea să spună ce se întâmplase.

– Ei? întrebă Miriam. A meritat?

El se gândi un moment, apoi răsese. Fantomele invocate de vrăjitoarea blondă se evaporară.

– Aiureli și coțcării ca totul de pe aici. Dar măcar a fost cumva altfel.

Miriam îl privi deconcertată, cum o făcea deseori și oftă.

– Oh, Hendrik, niciodată nu ești mulțumit.

– Nu, recunosc el. Este drama vieții mele.

Cobori privirea spre fiica lor, care aștepta serioasă și răbdătoare continuarea excursiei.

– Ei? Ce vrei să facem?

– Mergem la carusel? zise Pia, dar cu ochii pe roata cea mare.

Hendrik se aplecă în fața ei.

– Nu. Știi ceva? Mergem la roata cea mare! Sus de tot! Te țin eu bine. Bine de tot.

Chipul micuței se luminează! Adevărata fericire! Extazul unui copil pentru care lumea mai era încă o minunată promisiune.

– Daaa!

– Ce i-ai povestit? vru să afle Rolo când Seraphina ieși.

Femeia nu îl băgă în seamă. Avea privirea pierdută în zare. Se uita absentă la forfotă și la mașinile multicolore. Privea prin acestea spre orizonturi invizibile și intangibile.

- Tu trebuie să mulțumești oamenii, nu să îi sperii de moarte, continuă să o cicălească Rolo. Tipul s-a făcut alb la față!

Seraphina îl ignoră în continuare. Ea scoase un pachet de țigări, își vârî o țigară între buze, apoi își căută bricheta.

- Eu îmi fac treaba mea, zise ea, iar tu ți-o faci pe a ta. Își aprinse țigara, trase adânc în piept, apoi expiră fumul cu un zgomot asemănător unui oftat. OK?

1

Armura care plânge

Era în anul Domnului 1295 când scutierii cavalerului Bruno von Hirschberg au întâlnit în pădurile acestuia, chiar în vadul râului, un călător singuratic. O căruță prăpădită stătea înclinată în mijlocul curentului, iar de pe capra acesteia un bărbat cărunt blestema biciuind calul înhămat la ea. Animalul era plin de sudoare și oricât se opintea în hamuri nechezând, căruța se afunda tot mai mult în pietrișul vadului și nu se clintea din loc.

- Hei! strigă unul dintre scutieri, un bărbat cu numele de Egbert, și intră în vad cu calul lui. Te putem ajuta, străine? Mi se pare că ai dat de greu.

Ceilalți călăreți îl urmară, cinci băieți tineri și puternici.

Bărbatul din căruță lăsă biciul și se întoarse către călăreți. Avea părul cărunt și neîngrijit și o barbă scămoasă în jurul unui chip pe care anii și vremea lăsaseră urme adânci. Îmbrăcămintea îi era din pânză de sac, părea învechită și uzată, ca atelajul pe care îl mâna. Doar ochii lui nu erau cei ai unui bătrân obișnuit. În ei mocnea un foc aparte, o vigilență suspicioasă ca a celor persecutați, fugari de ani buni.

Hopa! se gândi Egbert, care își însoțise stăpânul în ultima cruciadă și instinctul dobândit în această periculoasă expediție îl avertiza că bărbatul nu era unul obișnuit.

– Una dintre roți s-a afundat, răspunse străinul cu o voce spartă, metalică. Dacă mă ajutați să o eliberez, îmi pot continua drumul fără probleme.

Egbert le făcu un semn bărbaților, care săriră de pe cai în apa rece, ce le ajungea la coapse. Se proptiră cu toții în căruță, aceasta începu să trosnească și roata se eliberă din prundiș.

– Hei! mai strigă o dată Egbert croindu-și grăbit drum prin apă până la calul lui și sări în șa, pentru a ajunge din urmă căruța, care acum hurducăia prin vad gata să urce pe mal.

Egbert își dăduse seama de greutatea considerabilă a căruței. Nu era de mirare că roțile i se afundau în prundișul vadului, lăsând urme adânci.

– Străine! strigă el în urma atelajului când acesta ajunse pe uscat, apoi făcu semn însoțitorilor săi să se grăbească. Cine sunteți și încotro vă îndreptați?

– Numele meu este John Smith, răspunse bărbatul fără a se opri, sunt saxon și mă îndrept spre casă!

Egbert îl ajunse și călări alături de el.

– Sunteți bărbier?

– Nu.

– Conduceți o căruță asemănătoare celor cu care umblă bărbierii.

– Am cumpărat-o de la un bărbier, dar eu nu sunt bărbier. Sunt doar un călător.

– Și de unde veniți dumneavoastră, John Smith?

Bătrânul îi aruncă o privire ostilă:

– Din sud.

– Și nu vrei să ne spunei de unde? insistă Egbert uitându-se după camarazii lui.

– De ce vă privește asta pe dumneavoastră?

Egbert îi tăie calea. Furios, bătrânul trase de hățuri, dar calul i se oprise tremurând.

– Ce înseamnă asta? strigă el cu ochii parcă scăpărând scânteii.

– Ne datorati totuși mulțumiri, îl lămurii Egbert, în timp ce se apropiară și ceilalți și la un semn al lui înconjurară atelajul. Noi v-am ajutat, însă dumneavoastră ați luat-o din loc fără un cuvânt de mulțumire.

– Bine, vă mulțumesc, mormăi călătorul.

Egbert clătină din cap, dar o făcu foarte încet, și cine îl cunoștea știa că era o amenințare.

– Ne veți însoți, John Smith. Stăpânul nostru va fi interesat să vă cunoască.

Cavalerul Bruno von Hirschberg era un bărbat rotunjor, care părea de treabă atât timp cât ședea. Dacă se punea în mișcare, arăta agresiv și nerăbdător. Cu supușii nu era deloc îngăduitor, își hărțuia neconținut slugile, era în mișcare ziua întreagă, urla porunci de parcă era posedat și sarazinii ajunseseră la porțile cetății. Se spunea că nici noaptea nu își găsea liniștea. Soția lui, care îi fusese fidelă în anii cruciadei, era acum gravidă și copilul – susțineaau precizătoarele – avea să fie băiat.

De obicei, cavalerul Bruno nu accepta niciun sfat de la nimeni, cu atât mai puțin vreunul legat de ce să facă ori să nu facă. Mai asculta când și când, lucru rar, doar de scutierul său, Egbert. Așa se făcea că acest cavaler, cu scutierul

și cu medicul său, un bărbat cât un urs, cu numele de Mengedder, stăteau la fereastra turnului burgului privind la curtea în mijlocul căreia aștepta curiosul atelaj al străinului.

– Nu am altceva mai bun de făcut decât să mă închisesc de fiecare călător care umblă pe domeniul meu? bombăni iritat Bruno. În timp ce țărani mei fură jumătate din recoltă și mă înșală cu zeciuala?

– Cu acesta este ceva, stăpâne, spuse Egbert calm, obișnuit cu tonul cavalerului.

Medicul privea fără niciun chef la străinul așezat într-o parte pe capra căruței, care urmărea cum calul lui păștea într-un tufiș.

– Ce ar putea căra? mormăi medicul. Un saxon bătrân și grosolan. Da, și?

– Când i-am scos căruța din vad, mi-a atras atenția faptul că aceasta era atât de grea, încât părea plină cu fier. Vă dați seama cât de epuizat era bietul cal? Este de necrezut că singur ar fi putut să tragă o asemenea povară.

– Ce este atât de ciudat la o încărcătură grea?

Egbert îl privi pe cavaler în față:

– Am aruncat o privire în căruță. Mi s-a părut ciudat că era aproape goală. Am văzut câteva haine, niște provizii, o geantă și o ladă mică. Asta era tot.

Bruno șuieră printre dinți.

– Spuneai că avea o privire neobișnuită?

– Da, răspunse scutierul și dădu din cap. Părea fugar.

– Credeți că a comis o crimă? întrebă medicul.

– Nu sunt sigur, mărturisi Egbert. Este posibil și să fi prădat o comoară, pe care vrea să o ducă acasă.

Cavalerul pufni triumfător:

– Poate că însăși căruța este atât de grea. Ar fi posibil, dacă pare a fi din lemn.

Neîncrezătorul străin fu momit să își părăsească atelajul, promițându-i-se un loc unde s-ar putea odihni până când stăpânul burgului va dori să discute cu el. Nici nu dispăruseră bine în cetate bărbatul cu însoțitorul lui, că ceilalți se puseră pe treabă, ridicară podeaua căruței, ca să vadă dacă sub ea nu este ascuns ceva. Se convinseseră că atelajul era într-adevăr din lemn și încă dintr-un lemn vechi, fărâmicios și își dădură seama că le va fi greu să îi justifice saxonului stricăciunile. Lădița însă era foarte grea.

Egbert vru să o tragă jos singur, dar constată că, deși era lungă cât un antebraț și nu mai înaltă decât carâmbul cizmei, nu putea fi clintită. Mai întâi crezu că era prinsă în cuie de podea, dar unindu-și toți puterile, o deplasară un lat de palmă și atunci își dădură seama că găsiseră comoara.

Chemară în ajutor un camarad tânăr și voinic, Arved, și împreună cu încă doi bărbați coborâră lada grea în curte.

– Dumnezeule, zise Arved, chestia asta trebuie să fie plină cu aur curat.

El încercă să deschidă capacul, dar acesta era încuiat. Cine avea cheia încuietorii nu era greu de ghicit.

Egbert îngenunche și cercetă lada. La lumina zilei se putea vedea că era o lucrare de tâmplărie bună, din lemn tare, de culoare deschisă, cu toate colțurile ferecate cu metal. Faptul că și capacul era asigurat cu o încuietoare promitea un conținut valoros.

– Îl vom obliga pe saxon să o deschidă, hotărî scutierul și se ridică. Astfel putem să îl dăm în vileag. Îi făcu semn

unui băiat și îi zise: Adu-l aici pe străin. Spune-i că eu am poruncit asta.

Băiatul plecă în fugă.

– Ce nevoie mai avem de saxon? întrebă disprețuitor Arved. Nu ne putem descurca singuri cu o încuietoare ca asta?

Și scoase cuțitul.

Egbert fu cuprins de un fior de teamă când Arved încercă să deschidă lada cu un cuțit. Privi în jur, adulmecă aerul după-amiezii târzii și simți doar miros de bucătărie și iz de sudoare, praf și fecale. Ridică privirea către crenelurile burgului și descoperi ca de obicei gărzile. Și totuși...

– A dracului încuietoare, mormăi Arved. Cine a făcut-o se pricepe la lăcătușărie.

Lada. De ea era vorba. Dar ce putea fi periculos la o ladă?

– Las-o, îi ceru Egbert, deși știa că Arved nu îl va asculta.

Bătrânul putea să apară în orice clipă și îi vor cere să le arate ce era în ladă.

– Cred că i-am venit de hac, anunță Arved, care manevra vârful lamei în crăpătura subțire a capacului. Aha! Asta era!

– Nu! se auzi un strigăt dinspre clădirea principală. Nu atingeți lada!

Egbert se întoarse. Era bătrânul saxon. Cu părul vâlvoi, acesta se năpusti îngrozit spre ladă. Este periculos! Nu...

– Arved! strigă scutierul. Las-o!

Și se repezi să îl oprească pe camaradul lui.

Dar era prea târziu. Niciunul dintre ei nu va uita ceea ce au văzut: Arved ridică doar de un deget capacul și prin această crăpătură mică fășni o rază de lumină orbitor de albă, mai sclipitoare ca soarele de pe cer, mai strălucitoare decât tot aurul reginei din Saba. Arved, pe care raza precum

chipul Domnului îl lovi chiar în față, căzu pe spate țipând ca o fiară, cu mâinile la ochi. Capacul se închise și tuturor ziua li se păru brusc mai întunecoasă.

– Nebunilor! tună saxonul. Nebunilor! De ce v-a interesat căruța mea, bandă de tâlhari la drumul mare!

Egbert își reveni. Răul fusese comis, trebuia să intervină.

– Soldați, la mine! porunci el și se îndreptă pentru ca toți să vadă cine strigase. Primilor doi bărbați înarmați care își făcură apariția le arătă saxonul și le ceru: Prindeți-l pe acest bărbat și băgați-l la temniță!

Și în vreme ce străinul era escortat protestând, îi alinie pe ceilalți soldați într-un cerc larg în jurul căruței, calului istovit și teribilei descoperiri.

– Să nu se apropie nimeni de ladă!

Arved nu mai urla, ci se zvârcolea horcăind. Își ținea în continuare mâinile la ochi și trupul îi era zguduit de zvâcnituri tot mai puternice. Egbert îi îndepărtă pe ceilalți, care se strânseseră în jurul băiatului căzut, și se aplecă deasupra acestuia. Arved părea înnebunit de durere. Egbert îi apucă mâinile și încercă zadarnic să i le îndepărteze de pe față. Pielea îi era roșie, parcă arsă de soare și începuse să se decojească și să crape. Avea nevoie de prosoape ude, de argilă vindecătoare. Nu trebuia să își distrugă chipul apăsându-și mâinile, măcar de dragul femeilor a căror inimă bătea pentru el.

– Aduceți-l pe Mengedder, spuse Egbert și fu mulțumit când auzi pași îndepărtându-se.

Îi mai apucă o dată mâinile lui Arved. De data aceasta tânăru cedă și când îi văzu fața, știu de ce și-o ascunsese. Și mai știu și că un medic nu mai era de niciun ajutor. În